

THE BLUE

04
2023/2024

**TO - DVĚ TVÁŘE,
JEDEN PŘÍBĚH**

STRANA 6

**ROZHOVOR S
PANEM NAZAROVEM**

STRANA 5

**VZESTUP A PÁD ČESKÉHO HOKEJE
CO BUDE DÁL?**

STRANA 7

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI,

Alena Radiměřská

čím chcete být, až vyrostete? Na první pohled banální otázka, říkáte si. Věta, která se s námi všemi táhne už od školky a s oblibou se na ni ptají nejen maminky, babičky a paní učitelky, ale i náhodní známí vašich rodičů, které vidíte poprvé v životě. Co jim do toho sakra je? Spisovatelka, kuchař, fotografka, diplomat, kadeřnice, lékařka, právník, cukrářka nebo kosmonaut, kdo má vědět, co si vybrat? Brát ohled na plat, naše sny, pravděpodobnost úspěchu, to, co nás baví, uplatnění v oboru nebo nejlépe na všechno naráz může být oříšek.

Dovolte mi ale mou otázku lehce upravit – Kým chcete být, až vyrostete? Naši budoucnost totiž netvoří jen profese, kterou si vybereme.

Dvojnásob v dnešní době, kdy je možné práci často měnit a nemuset se tolik vázat, je podle mého názoru důležité mít nějakou svoji kotvu. Něco, k čemu se můžeme vrátit, když se cítíme ztraceni, zmateni a nevíme, co vlastně od života chceme. Pro některé to mohou být blízcí kamarádi, rodina, dlouholeté zájmy nebo cokoli, při čem se cítíme být sami sebou. Kdo ale člověk doopravdy je, o něm prozradí především jeho chování. A čím může být chování lidí ovlivněno více, než myšlenkami a názory. Nemám teď na mysli ani tak naše každodenní úvahy o tom, proč opět zdražilo kafe, ale spíše hodnoty, za kterými si člověk opravdu stojí a je ochotný za ně bojovat.

Otázkou ovšem zůstává, jestli tyto hodnoty máme. Jak se často říká, člověk je tím, v co věří. Kým bychom tedy byli, pokud bychom v nic nevěřili s takovým přesvědčením, abychom se o to mohli opřít pokaždé, když jsme ztraceni i sami v sobě? Přijde mi, že v našich letech je mnohem důležitější, než vybírání jednoho konkrétního životního cíle, abychom hledali a utvářeli to kým jsme a chceme být. Musíme si uvědomit, že jsme víc, než jen obor, který studujeme, místo, ze kterého pocházíme a částka na našem bankovním účtu. Věci, na kterých v životě záleží neurčuje nikdo jiný, než my sami.

Kým tedy chcete být?

NÁRODNÍ DEN BEZ SPĚCHU, 13 MINUT A ZPOMAL, DOKUD NENÍ POZDĚ

Terezie Vaňková

3. dubna je Národní den bez spěchu. Tato osvětová iniciativa vychází z 13:Minut známým pro svou realistickou kampaň, z níž vám běhá mráz po zádech. Připomíná, proč se na silnicích nevyplatí spěchat. Při překročení přiměřené rychlosti o 20 km/h z času stráveného za volantem ušetříte jen 13 minut a přitom více jak 80 procent řidičů denně riskuje, že již do cíle své cesty nedorazí.

Ve středu se zastavil pražský orloj a postava smrtky odbila 138krát za 138 lidí,

kterí v minulém roce na silnicích zemřeli. Zastavily se středověké astronomické hodiny starší více jak 600 let. Když můžou zastavit ony, proč ne my?

Více najdete na <https://www.13minut.cz/>

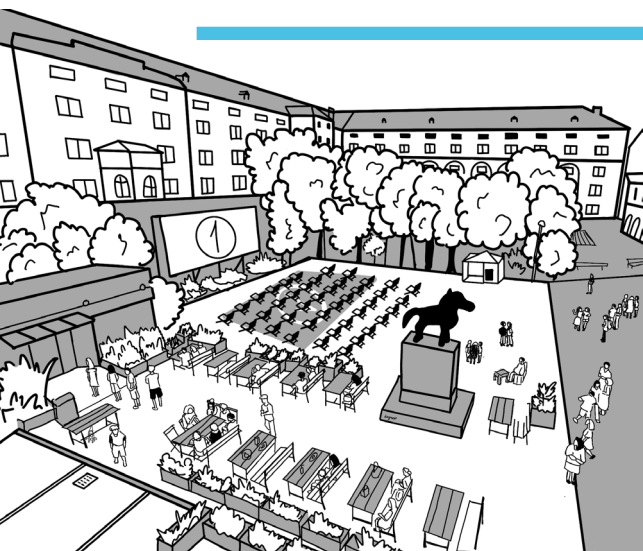
KASÁRNY KARLÍN:

KULTURNÍ OÁZA PLNÁ PŘEKVAPENÍ

Karolína Turenová

Kasárny Karlín jsou kulturní centrum jen pár minut chůze ze srdce Prahy. Za mě je to skvělé místo pro trávení volného času s rodinou nebo přáteli. A proto bych vám v tomto článku Kasárny ráda představila a také vás seznámila s jejich historií.

19. století

Ilustrace: Anastasiia Podpala

Ted', když známe jejich bohatou minulost, podíváme se, co nám mohou nabídnout dnes.

Jedním z hlavních prvků je kulturní scéna, která zahrnuje výstavy, divadelní představení, koncerty, letní kino, workshopy a přednášky. Umělci zde mají příležitost prezentovat svá díla, společně se scházet a veřejnost si zde může vychutnávat širokou škálu uměleckých projevů.

Další neodmyslitelnou částí jsou bary a kavárna. Jako první Bar Garáž, který se nachází hned vedle koncertního sálu v Garážích a v prostředí umělecké galerie, dále také Bar Myčka spojený s letní sezónou v Kasárnách a posledním zástupcem barů je Bar Vzadu Nahoře otevřený v listopadu 2023. Kdysi byl galerií, ještě dříve vojenskou tělocvičnou a nyní je novým kinosálem, ale i prostorem pro přednášky a diskuze. Od ledna 2024 funguje přísálí jako tichá kavárna, která je skvělým místem pro práci nebo studium. Třešničkou na dortu je Kavárna Bazén, armádní bazén proměněný v útulnou kavárnu

Historické budovy byly postaveny v 19. století jako vojenské kasárny pro císařskou armádu. Po dokončení sloužily jako ubytování pro vojáky a prostory pro výcvik vojenských jednotek. Během první a druhé světové války byly kasárny využívány pro různé účely, včetně výroby zbraní. Po válce byly pronajaty soukromým firmám a sloužily jako sklady a dílny. V roce 2020 byla zahájena celková rekonstrukce kasáren, která měla za cíl přeměnit tuto historickou budovu na moderní multifunkční prostor pro kulturní a společenské akce.

To není zdaleka vše, v Kasárnách se najde i něco málo pro milovníky sportu. Třeba beach volejbalové hřiště s možností rezervace a propůjčení míče na místě. Pohybové studio Flexible Spot nabízející jógu, kruhový trénink a spoustu dalších aktivit pro celou rodinu. Prague Breakin School, break dance skupina pro mladou generaci v České republice, která má na kontě spoustu úspěchů v prestižních soutěžích, a to nejen v českých, ale i v zahraničních. Nově je od června 2023 vystavěno i petanqueové hřiště. A nechybí ani sauna.

Na závěr se podíváme, jaké plány má hlavní město Praha pro tento objekt do budoucna. Potenciál Kasáren zatím vidí v kombinovaném využití pro funkce vzdělávacího zařízení, vědeckotechnického parku, kulturně společenského centra, městské bydlení pro studenty vysokých škol, centrum pro firmy a sdílené pracovní prostředí. Plány na jejich revitalizaci se ale ještě musí prodiskutovat s památkáři i se současným provozovatelem.

Kasárny Karlín jsou skvělé místo, a pokud se je někdy rozhodnete navštívit, přeji vám zde příjemně strávený čas.

ZAPOMÍNÁME ŽÍT V PŘÍTOMNOSTI?

Emma Hana Kučerová

Hodně lidí, včetně mě samotné, tráví velké množství času přemýšlením nad budoucností či vzpomínáním na minulost. Při pohledu na naši možnou, často vysněnou budoucnost mnohdy zapomínáme na to, co se kolem nás opravdu děje, a aktuální okamžik nám utíká. Fantazírování nad budoucností považují za přirozené, jen bychom si měli dávat pozor, kolik času, energie a emocí do toho vložíme.

Při představování si „jaké to bude“ nám to vysněné „ono“, na které čekáme, může nepozorovaně proklouznout pod rukama. Později si to možná uvědomíme, jenže v tu chvíli už to bude minulostí, na kterou budeme vzpomínat místo žití toho, co je teď a tady. Tím se nám uzavře tento možná častý, ale zároveň absurdní a mírně děsivý cyklus naší mysli, který je pro mnohé jen nepojmenovanou realitou. A to pořád znova a znova dokolečka. Opravdu trávíme život tímhle? Jsme schopni danou událost posoudit

a skutečně ocenit až s jejím odchodem? Prožijeme ji vědomě až s odstupem času?

Tak dlouho na něco čekáme, přemýšlíme, jaké to jednou bude, jenomže až to naše „něco“ nastane, ani si toho nevšimneme. Možná si později budeme vyčítat, že tomu tak nebylo. Že jsme si tu chvíli, co byla, měli užít, místo vzpomínání a beznadějněho snění.

Ilustrace: Mariia Chekunova

Minulost, přítomnost a budoucnost jsou tématem nejen tohoto čísla časopisu, ale také celého našeho života. Na první dobrou si řeknete, že jsou tyto tři časové pojmy samozřejmou součástí života nás všech. Prožíváme ale opravdu přítomnost? Neobětujeme ji minulosti a budoucnosti? Ta nejzákladnější věc, přítomný okamžik, je pro nás něco tak těžce uchopitelného, že si ho mnozí nevědomky neustále necháme utéct.

ROZHOVOR S PANEM NAZAROVEM

STUDENTSKÝ ŽIVOT JE ZÁBAVA, HLAVNÍ JE SI HO UMĚT UŽÍT

Jana Hradcová

Bývalý žák a absolvent právní administrativy, nyní manažer PR a kvality na naší škole. Na co nejradši vzpomíná, jak se dostal ke své práci a proč ho baví pracovat ve školním prostředí? To vše se dozvíte v našem rozhovoru s panem Džalalem Nazarovem.

Jakožto bývalý žák naší školy, na co rád vzpomínáte z období, kdy jste byl studentem?

Nejradši vzpomínám na svoje kamarády ze třídy a na tu srandu o přestávkách, ale i o hodinách... Na to, že jsem neměl skoro žádnou zodpovědnost, na letní prázdniny a všechno to volno. Studentský život je zábava, hlavní je si ho umět užít.

Jaké změny na škole od této doby vnímáte?

Hlavně v kolektivu, hodně učitelů, co učilo mě, tu již nepracuje a naopak spousta učitelů je tu nových. Škola také proběhla kompletním rebrandingem a je zase o něco modernější. To jsou změny, které mohu posoudit z toho, co jsem jako žák vnímal.

Kdybyste se mohl vrátit v čase a vybrat si znovu obor, vybral byste si stejné?

Kdybych se mohl vrátit, zkusil bych obor personální management, kde jsem management i učil a za mě osobně se jedná o hodně praktický obor spolu s mediální komunikací.

Jak jste se k práci u nás ve škole dostal? Co Vás přimělo se vrátit?

Rok po maturitě mě oslovil pan ředitel s tím, jestli bych si na alespoň poloviční úvazek nechtěl vyzkoušet pozici PR pracovníka. Jelikož jsem jako žák chodil na všechny PR akce a netajil se tím, že mě to opravdu bavilo, tak jsem tu nabídku dostal. Původně jsem tu chtěl být rok, ale už tu jsem šestým rokem...

Co Vás nejvíce baví na práci ve školním prostředí?

Baví mě prostředí, super kolektiv a hlavně to, že jsou každý rok vidět výsledky. Můžu rozvíjet kreativitu a přicházet s nápady. Vždy se taky těším na všechny

akce a spolupráci s žáky z řad PR týmů. Práce vás musí hlavně bavit a dávat vám smysl.

Co se Vám líbí na naší škole a je něco, co byste chtěl případně v budoucnu změnit?

Myslím si, že škola směřuje správným směrem, snažíme se držet všech nových trendů, stále vylepšujeme výuku, modernizujeme vybavení školy a máme kvalitní učitele. Důkazem je i každoroční nárůst počtu přihlášek, letos jich je dokonce více než 1000.

TO DVĚ TVÁŘE, JEDEN PŘÍBĚH

Johana Sedláčková

„Books and movies are like apples and oranges. They are both fruit but they taste completely different.”

Toto řekl sám Stephen King, autor knihy, jejíž příběh byl předlohou pro jeden z nejznámějších hororů vůbec, a právě o něm se dnes budeme bavit. Jak už i sám spisovatel řekl, kniha a film mají od sebe velmi daleko, a i přesto oba snímky naplnily jeho očekávání.

Horor *To* byl poprvé uveden na filmová plátna v roce 1990 a už tehdy na diváky zapůsobil jako velmi ambiciózní adaptace dlouhé knihy. Za jeho uvedením stál režisér Tommy Lee Wallace, který mimo jiné režíroval také horor *Halloween* z roku 1982. Příběh se odehrává ve městečku Derry, kde se parta sedmi školáků jako jediná pokouší vyřešit záhady ztracených lidí, především dětí, k nimž dochází každých 27 let. A jak je tomu v každém hororu či pohádce, našim hlavním hrdinům se musí postavit nějaké to zlo. Tímto antagonistou není nikdo jiný než všem známý tančící klaun Pennywise, entita měnící svůj tvar.

Strašidelného klauna zde ztvárnil herec a komik Tim Curry, jehož můžete znát také jako zvrhlého profesora Oldmana ze *Scary Movie 2*. Myslím si, že jeho interpretace možná ne všechny milovníky hororů vyděsí, ale určitě upoutá svou jedinečností.

Pokud totiž jeho herecké výkony porovnáme s těmi herce Billa Skarsgård, který si zahrál klauna v adaptaci z roku 2017, dojdeme k poznání, že jeho postava byla sama o sobě děsivá už jen díky tomu, kolik vymožeností přináší dnešní doba do kinematografie. A jak už jsem zmínila, přesně o 27 let později, přichází do kin novější zpracování, jehož premiéru jste v kinech možná i zahlédli. Jedná se o stejnojmenný celovečerník, jenž se od starší verze odlišuje obsazením a filmovými efekty.

A jak i samotný Skarsgård řekl „It’s important for me to do something different. I’ll never be able to make a Tim Currys performance as good as Tim Curry.” A měl pravdu, musím však zmínit, že se na novější verzi pracovalo usilovných osm let a za tu dobu se u ní vystřídali tři režiséři. Nakonec ji však dotáhl až režisér Andrés Muschietti.

Je třeba říct, že oba filmy nejsou jen horory, jejichž jediným cílem je diváky vystrašit a přivodit jim trauma. Filmy a dost možná i kniha jsou mimo jiné také příběhy o dětských dobrodružstvích, nostalgii a partě přátel, držící spolu až do konce. Pokud tedy hledáte filmový tip do budoucna a chcete něco trochu pepnějšího než obyčejný romcom, avšak něco, po čem nevrhnete jako po Pachu krve, myslím si, že *To* bude právě pro vás. A vy, co už jste *To* viděli, buďte v klidu, protože v roce 2025 se má náš příběh opět vrátit, a to v podobě seriálu *Welcome to Derry*, jenž bude prequelem novějších filmů.

Ilustrace: Rayen Grafek

VZESTUP A PÁD ČESKÉHO HOKEJE CO BUDE DÁL?

Tomáš Vedral

Český hokej vchoval spoustu skvělých hráčů a dosáhl velkých seniorských i juniorských úspěchů. V poslední letech ale zažívá úpadek. V květnu nás po devíti letech čeká domácí seniorský šampionát a celý národ žije v naději, že se Češi umístí na předních příčkách.

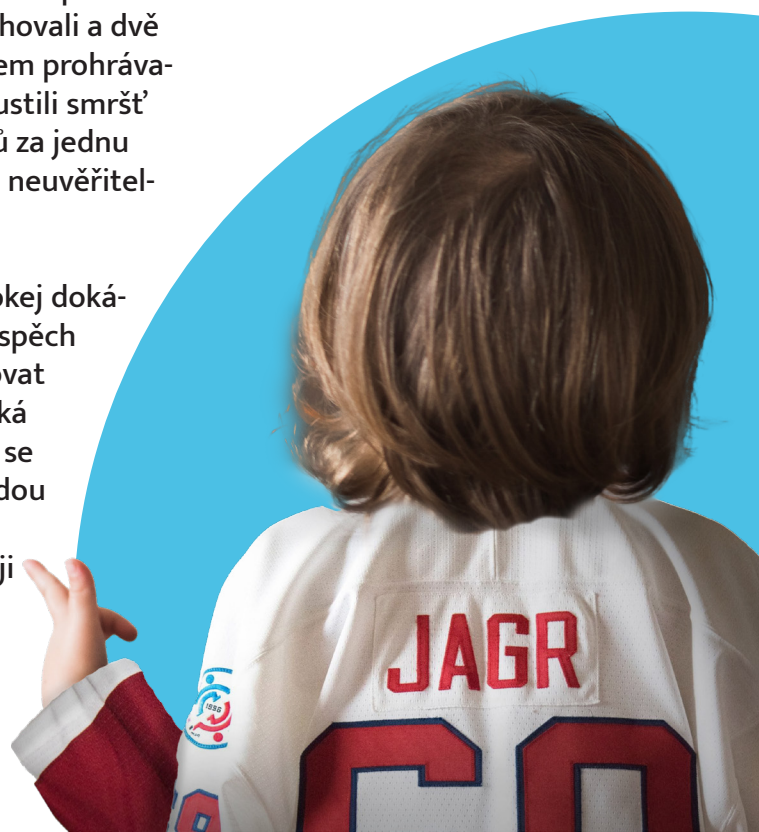
Jágr, Reichel, Procházka a další - dnes už legendy českého hokeje, které dokázaly český hokej dovést až na úplný vrchol, vyhrát několikrát mistrovství světa a zvítězit na olympijských hrách. O těchto úspěších se nám momentálně může pouze zdát. Češi poslední seniorské mistrovství světa vyhráli v roce 2010. Od tohoto roku získali jen tři medaile a všechny byly bronzové. Ukazatel neúspěchu může být i to, že za posledních deset let se u reprezentace vystřídal osm trenérů. Dokonce po nevydařených šampionátech juniorů i seniorů v roce 2021 proběhla televizní debata Spor o český hokej, kde trenéři a experti debatovali, proč je český hokej tam, kde momentálně je.

Po seniorském bronzu a juniorském stříbru v roce 2022 znovu přišla naděje, že se český hokej zvedá. Před dalším seniorským šampionátem v roce 2023 se Češi prezentovali výbornou formou a média publikovala

články, že favorit na vítězství je jasný. Šampionát ale skončil propadákem v podobě 8. místa. Juniorský šampionát v roce 2023 oproti seniorskému nabídl úplně něco jiného. Pro partu kolem Kulicha, Hamary a Šalého turnaj sice nezačal vůbec dobře a první zápas skončil debaklem, ale od dalšího zápasu Češi předváděli skvělé výkony podtržené výborným výkonem proti pozdějším vítězům z USA. Ve skupině naše reprezentace skončila třetí a ve čtvrtfinále je čekala Kanada. Skvělým výkonem se Kanadu podařilo vyřadit. V semifinále sice přišla prohra se Švédskem, ale to, co Češi předvedli v boji o bronz proti Finům, prohru se Švédy jednoznačně přebilo. Celý zápas byli Finové lepší, vedli už o tři góly. Češi postupně náskok stahovali a dvě minuty před koncem prohrávali o gól. Pak ale spustili smršť v podobě čtyř gólů za jednu minutu a dokonali neuvěřitelný obrat.

Po letech český hokej dokázal obhájit velký úspěch a začalo se debatovat o tom, jaká nás čeká budoucnost. Jestli se nadějní junioři budou schopni prosadit i v dospělém hokeji a v dalších letech táhnout senior-

skou reprezentaci k úspěchům. Názory expertů se liší. Někteří mluví o tom, že generace juniorů není lepší a úspěch byl částečně zázrak. Někteří zase mluví o tom, že se znovu dotahujeme na vrchol, ale že úplná špička je pořád o krok před námi. Otázka k zamyšlení je ve výchově juniorů od útlého věku, protože většina z těch, kteří stojí za úspěchem, se už od puberty hokejově rozvíjí ve skandinávských zemích nebo za oceánem, a to by mohl být do budoucna velký problém. To, co český hokej čeká v budoucnu, je jen ve hvězdách, ale doufejme, že budoucnost bude lepší a projeví se to už letos na seniorském šampionátu v Praze a v Ostravě.

TAK TROCHU JINÁ KAVÁRNA

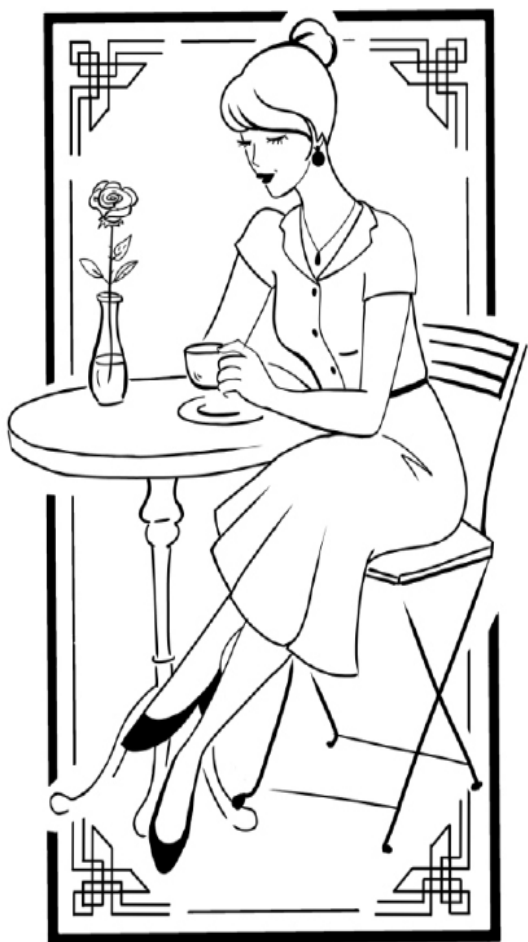
ANEB NEŽ VYSTYDNE KÁVA

Terezie Vaňková

Autor knihy: Tošikazu Kawaguči

Co byste řekli tomu, kdybyste se mohli vrátit zpět do minulosti, ale pouze na chvíli, než vám vystydne káva?

Zde to je možné. Japonská kavárna, jež nese jméno Funiculi Funicula, vás na tento opravdu pozoruhodný výlet časem za určitých podmínek vezme. Nejsou však k cestovateli příliš vlídné, a tak spousta lidí odradí; musíte sedět na určitém místě v kavárně a nesmíte se z něj vzdálit, setkat se můžete pouze s lidmi, kteří již kavárnu navštívili a ať už v minulosti uděláte cokoli, přítomnost nezměníte. Čas vašeho pobytu v minulosti určuje káva, kterou vám na začátku cesty časem naleje obsluha. Jakmile káva vystydne, vrátíte se v čase zpět do přítomnosti.

Ilustrace: Jindra Pilařů

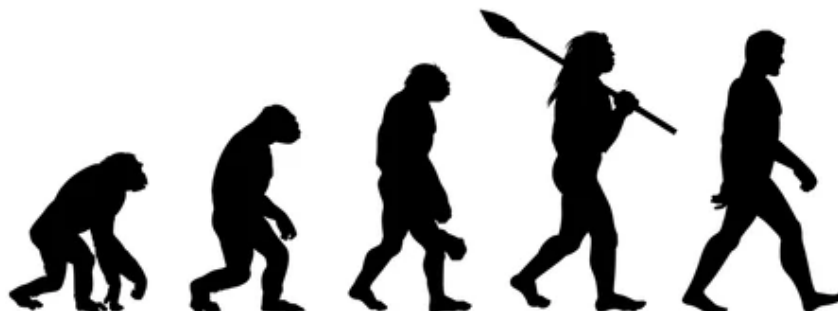
Jestli vás i přes všechny podmínky tato možnost stále zajímá, možná budete mít pochopení i pro postavy této knihy. Čtyři na sebe nenavazující příběhy odehrávající se v této kavárně popisují jejich životní cesty, které jsou ne vždy tak jednoduché, jak by být mohly.

Když dáte tomuto příběhu šanci, dostanete text, v němž nejde o děj jako takový, ale mnohem důležitější jsou lidské pocity a myšlenky s ještě lidštěji komplikovanými vztahy.

Velmi rychle si zvyknete na autorův strohý a osobitý styl psaní a příjemnou atmosféru celé knihy, která vznikla z divadelní hry. A pokud nejste zrovna nároční čtenáři románů nebo chcete zkusit něco nového, myslím si, že si tato kniha najde ve vaší knihovně místo.

MINULOST, PŘÍTOMNOST A BUDOUCNOST

Tereza Trantinová

Každé období bylo a je pro lidstvo nepostradatelné. V minulosti lidé neznali různé dopravní prostředky a neměli tolik technických vynálezů a přístrojů jako dnes. Například před 100 lety ještě lidé nejezdili v autech, neměli televizory ani počítače, neměli elektrický proud. Hodně lidí vykonávalo práci ručně bez strojů a nástrojů. Minulost je ale za námi. Zavřená kniha, odvátný písek. Můžeme si prohlížet staré fotky, ale to je tak asi jediné – tu dobu už nic nevrátí.

Oproti současnosti – nyní, to byla z mnoha důvodů doba klidnější. Lidé žili více pospolu, rodinně. Současná doba je doba prožívání. Přítomnost. Jediné, co za to opravdu stojí. Můžeme změnit věci k lepšímu. Můžeme někoho pochválit a také můžeme jít s kamarádem na kávu. Je to ale také doba pomůcek a přístrojů. Cestujeme letadly, můžeme se podívat do různých koutů Země. Dokonce už létáme i do vesmíru. Ruku na srdce, kdo z nás si dokáže představit život bez elektřiny, bez telefonu a třeba bez auta? Asi nikdo. Pokrok prostě nezastavíš.

Naše budoucnost? Co nás asi čeká? Je to snění. To si můžeme jen představovat a záleží jen na nás, jak to dopadne. Třeba budeme létat na dovolenou na jiné planety. Třeba budeme mít léky na každou nemoc. Třeba za nás všechnu práci budou vykonávat roboti. Nebo se může stát i něco negativního, co určitě nikdo nechce. Třeba lidé zničí všechnu přírodu. Třeba už neporostou stromy ani květiny. Třeba už lidé nebudou moci dýchat čerstvý vzduch.

Jedno je jisté – nevíme, co bude, a záleží jen na nás, jakou budoucnost si připravíme. Mimochodem, důležitou součástí každé doby byly, jsou a budou vynálezy. Jsou vynálezy, které jsou známé, a pak tu jsou ty méně známé, ale neméně důležité.

Co například takové stěračce? Vymyslela je Mary Andersonová, v roce 1903 v USA, když jí bylo při jízdě tramvají za deště líto řidiče, který přes namrzající kapky na skle skoro nic neviděl. Musel otevřít dveře, vyklonit se a sklo si utřít. Strašná představa, že? A nápad byl na světě.

Nebo taková pračka? V minulosti lidé prali na valše. Dneska děkujeme Jamesovi Kingovi, který v roce 1858 přišel s první vířivou pračkou. Teď je jeho vynález snad ve všech domácnostech.

Zrovna tak myčka spatřila světlo světa v roce 1886 v Americe a vymyslela ji Josephine Cochraneová. Vadilo jí, že její drahé čínské servisy neustále rozbíjí slůžky při mytí po jejích hostech, a myčka byla na světě. Děkujeme Josephine.

Bude vůbec ještě něco k vynalezení v budoucnosti? Určitě ano - jak jsem psala, pokrok nezastavíš.

POKUTA ZA SVOBODU

Laura Kolčáková

Ženský hlas zase zesílí, jako kdyby už tak nebyl dost hlasitý. Mužský hlas se ji snaží uklidnit, jako kdyby tuhle situaci znal nazpaměť, jako kdyby už to prováděl tisíckrát. Ženský hlas ale pořád sílí a sílí, dokonce to utlumuje i pravidelné pípání, které se každé tři sekundy rozléhá po místnosti, kdežto já jen nehybně ležím. Moje oči jsou jako přitavené, cítím zátěž, přes kterou nemohu ani malinko nahlédnout, co se děje. Moje tělo je jak přibité na posteli, jako kdyby se už nikdy nemínilo hnout. Nevadilo mi to, chtěl jsem spát. Jediné, co mě rušilo, byla ona. Nedokázal jsem poslouchat slova té ženy, ač se mi vyrývala do mysli, jako kdybych je slyšel už tak tisíckrát. Znáš tu ženu? Anebo toho muže? Až náhle žena místo agresivního tónu, který jsem cítil v jejím hlase, přešla do zármutku a zoufalosti. Nějakým způsobem mi to dalo odvalu se přinutit k otevření očních víček. Zamlženě jsem viděl drobnou, elegantní ženu středního věku a muže, který nad ní stál a cosi si zapisoval. Ve tváři měl přísný výraz, ale i tak jí zřetelně naslouchal. Když jsem se více zaměřil na tu ženu, uvědomil jsem si, že ji znám. Až moc dobře ji znám, přesto si nemůžu vzpomenout, kdo to je. Jak bych mohl, když netuším ani to, kdo jsem já. Nikdo si nevšimnul, že jsem se už uráčil jim věnovat pozornost, připadal jsem si, jakože dokonale splývám se vzduchem, a právě tento pocit ze mě odstraňoval zátěže a dobíjel moje síly. Mohl jsem tedy pootočit hlavu. Kéž bych to jen neudělal, neboť tmavý prostor, ve kterém jsem byl uložen, a hadičky, které z mého těla vedly bůhví kam, moje oči nechtěly spatřit. Už už jsem zase chtěl nechat zátěž na očních víčkách vyhrát, až najednou si ta žena povšimla mojí pozornosti a ihned na mě vrhla ten nejhorší pohled, který

mě uštknul. Chtěl jsem opět zavřít oči, ale už to nešlo, bylo pozdě, neboť ta žena začala hovořit ke mně. Přiblížila se tak moc, že ji nešlo přeslechnout.

„Jen jsi žárlil! Můj syn měl být doktor, měl být někdo. Zabil jsi ho. Zabil jsi mého jediného syna. Měl jsi umřít ty. Kdo vůbec jsi? Malíř? Vždycky jsi jen záviděl, že můj syn je lepší,“ odsekla a odfrkla si.

Jedovatá slova se mi hluboce zarývala do hlavy a každé jedno pouhé slovo se v mé hlavě rozzvonilo jako kostelní zvony. Nemám páru, co ta slova znamenají, ale i tak pro mě nejsou prázdná. Vzpomněl jsem si, kdy jsem její nicotný křik slyšel naposledy. Když můj poslední obraz hodila do ohně a nutila mě se dívat, jak se po částech rozplývá. Plamínky ohně šířily obraz na popel a já s tím nemohl nic udělat, nemohl jsem ukázat špetku vzdoru a jen se soustředil na tancující plameny. Ruce se mi začaly třást, i když jsem cítil paralýzu celého těla. Kdo je ona? Muž okamžitě zakročil, tentokrát už trochu násilněji, neboť žena neměla v úmyslu odejít. Silně se vzpírala, ale i tak se mu ji povedlo vyprovodit z místnosti. Jakmile se za tou ženou zavřely dveře, cítil jsem volnost. Cítil jsem, že můžu hýbat tělem, a dokonce i promluvit. Neznámý muž se představil jako inspektor vyšetřující vraždu kluka. Dokonce i sám vyšetřovatel ho osobně znal, a tak ho mohl popsat. Jmenoval se Alexandr Dorbský, pocházel z bohaté rodiny a všichni ho znali jako velmi úspěšného mladíka plného života a radosti.

„Našli jsme vás u něj v pokoji s jeho bezvládným tělem a na vražedné zbrani byly vaše otisky. Víte, opravdu nechápu, jaký může mít motiv chlapec jako vy, aby udělal něco tak otřesného. Jste milý hoch s velkým talentem a život ukončíte takhle? Sakra, však jste mohl dokázat více než on.“ Vyšetřovatel rozhodil ruce do vzduchu a položil si svůj kufr na židli u mé postele.

Nevěděl jsem, co mám na to říct. Nevěděl jsem, co ta slova přesně znamenají, ale nějakým způsobem jsem jim rozuměl. Opravdu jsem zabil?

V ruce držel jakýsi papír. Spíš zmačkaný útržek papíru, na kterém bylo přímo vyryto písmo.

„Ke všem svým činům jste se doznal. U dopisu jste zanechal složku. Všechno bylo řádně zdokumentováno expertem, podle toho vás spravedlivě odsoudíme. Můžete si to tedy ponechat. Možná vám to vrátí paměť.“ Složku i s dopisem mi položil na stůl u mé postele a odcházel se sklíčeným výrazem na tváři. Nerozuměl jsem tomu. Proč cítí lítost vůči mně, i když ví, co jsem provedl? Proč necítím já ani špetku lítosti k oběti? K Alexandrovi. Ulevilo se mi, když vyslovil jeho jméno s tím, že je mrtev, i když si nejsem jist, kdo to je. Je mi to povědomé. Všechno. Nedokážu ale na nic přijít. Odhodlám se natáhnout k té složce, ale dosáhnu jen na papírek. Pevně ho stisknu v dlani a rozložím ho. Písmo je chaotické, jako kdyby bylo psané z posledních sil. Na konci už písmena nejsou k přečtení. U dopisu chybí podpis, ale já věděl, že tohle je můj rukopis. Nikdy jsem nedotahoval písmena. Pamatoval jsem si to. Opravdu jsem to psal já, a tak jsem začal číst.

„Nikdy jsi mi nedovolila si vybrat, co chci studovat, nemohl jsem si vybrat, kým chci být. Není to tvoje chyba, mami, ale moje. Nikdy jsem se ti neměl sílu postavit a bránit to, co chci.“

Znal jsem každé slovo, které bude následovat, a pociťoval jsem větší a větší klid. Neslyšel jsem už žádné otravné pípání. Jen ticho. Žádné hadičky z mého těla už nevedly, byl jsem naprosto volný. Posadil jsem se, abych se natáhnul pro složku. Otevřel jsem ji. A viděl jsem olejové barvy asymetricky rozlévající se po ploše a potom noční oblohu pokrytou zářícími hvězdami. Moje obrazy. Procházel jsem další a další. Až poté jsem si všimnul, že na všech je miniaturní, ale přesto dostatečně viditelný podpis, který mi všechno ujasnil. Alexandr Dorbský. Ta žena byla moje máma a ten kluk jsem byl já. Zabil jsem Alexandra Dorbského. Zabil jsem sebe, anebo spíš toho, koho chtěli.

THE BLUE STUDENTSKÝ DVOUMĚSÍČNÍK,

KTERÝ TI PŘINÁŠÍ ZÁBAVNÉ
A ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY PSANÉ
NAŠIMI STUDENTY

SLEDUJTE NÁS NA
INSTAGRAMU
@the_blue_seup

Sledovat

Šéfredaktorka: Alena Radiměřská (M2A); redakce: Tomáš Vedral (M1A), Karolína Turenová (R1A), Terezie Vaňková (M2A), Laura Kolčáková (M2A), Ema Hana Kučerová (P1B), Johana Sedláčková (M2A), Jana Hradcová (M2A), Tereza Trantinová (R1A); grafika: Natálie Fialová (M1A), Laura Fotrová (M3A), Matěj Steiner (M3A), Alžběta Šilhová (M3A); jazykové korektury: Veronika Hrdinová (M2A), Eva Píknová (P4B), Michaela Jedličková (A1A); redakční rada: JUDr. Milan Janoušek, Mgr. Jiří Soukup, Mgr. Jakub Pavlovský